

АНТИБОЛШЕВИЦЬКИЙ БЛЮК НАРОДІВ

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕГАТУРА АБН
в Австралії

ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТОК

про процес проти Богдана Сташинського, вбивника Провідника ОУН
Степана Бандери та д-ра Лева Ребета
на підставі звідомлень

УКРАЇНСЬКОЇ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ
за редакцією д-ра Григорія Васьковича

видало: УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО В МЮНХЕНІ.

.....
Мелбourn Жовтень 1962 Австралія
.....

ВОЛЯ НАРОДАМ !

ВОЛЯ ЛЮДИНІ !

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКИЙ БЛЮК НАРОДІВ - АБН.
Українська Делегатура
на Австралію і Нову Зеландію.

І Н Ф О Р М А Т И В Н И Й Л И С Т О К ч. 8.

В Карлсруге, перед найвищим судом Німецької Федеральної Республіки, починається 8 жовтня 1962 р. процес проти Богдана Сташинського, вбивника Провідника ОУН Степана Бандери і д-ра Лева Ребета.

На час тривання процесу "Українська Кореспонденція" в Німеччині інформуватиме про перебіг процесу і його найцікавіші моменти.

Нижче подаємо передрук "Української Кореспонденції" ч. 1 з 4.10.62.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ПРОЦЕС.

Процес проти Б. Сташинського відбуватиметься в Карлсруге, в днях 8-13 жовтня 1962р., перед третім сенатом найвищого суду, від присуду якого немає відклику. До часу розправи всі судові акти вважаються таємними, і тому не маємо можливості скоріше подати зміст акту обвинувачення.

Сташинського судитиме трибунал з 5-х суддів, під керівництвом президента д-ра Ягуша. Обвинувачуватиме д-р Кун, боронитиме з уряду д-р Зайдель з Карлсруге.

Заступниками родини С. Бандери є: д-р Ганс Нойвірт з Мюнхену, колишній конгресмен Чарльс Керстен з Мілвокі, США, проф. д-р Ярослав Падох з Нью-Йорку.

Родину Л. Ребета заступатиме мюнхенський адвокат д-р Мірер.

Б. Сташинський перебуває у слідчій тюрмі вже більше року /від 12 серпня 1961р./ . Слідство проводиться дуже ґрунтовно, тому реченець процесу кілька разів пересувано.

ТРУДНОЩІ ДЛЯ ПРИЇЗДЖИХ.

Карлсруге - це мале місто. Під цю пору відбуваються там різні німецькі з'їзди, і тому всі готелі вповні зайняті, так що новопріїжджим майже неможливо знайти вільну кімнату.

Вступ на залю можливий тільки для малої кількості осіб, за попереднім зголошенням і окремим дозволом, що його дуже важко дістати.

НАПЕРЕДОДНІ ПРОЦЕСУ СТАШИНСЬКОГО.

/Повідомлення Проводу ЗЧ ОУН/

Судовий процес проти Б. Сташинського, вбивника с.п. Провідника ОУН, Степана Бандери, назначений на день 8-13 жовтня ц.р., це - після паризького суду над большевицьким агентом Шварцбардом за замордування Голови Української Держави Симона Петлюри - другий політичний процес історичного значення для українців, що відбудеться на чужій землі.

В особі большевицького агента і подвійного вбивці Б.Сташинського будуть на суді виявлені злочинні методи большевицької Москви, якими вона придушує визвольну боротьбу нашого народу та жорстоко і рафіновано винищує в Україні і поза нею борців за його визволення. На суді будуть виявлені московські організатори мордів, диверсій, шпигунства, зверхники і наказодавці Сташинського.

Безпосереднім предметом розгляду Найвищого Суду будуть злочинні дії висланого агента на території Союзної Республіки Німеччини. Його злочинна діяльність, доконана на українській території в 1951-52 рр., полягала в тому, що він до співпраці з ворогом видавав на смерть і допомагав у винищуванні українських громадян, покликаних до оборони українських державних інтересів - членів ОУН і УПА - та що співпрацював з ворогом у прямому і підступному переслідуванні українського цивільного населення, що підтримуючи визвольну боротьбу, сповняло свій громадський обов'язок. Ці акти національної зради Сташинського теж не зможуть бути повністю затаєні в часі судової розправи.

Акт обвинувачення буде оголошений на судовій розправі. З відомостей, які до цього часу є відомі, найважливішими є ствердження наступних фактів :

Указом Верховного Совета з листопада 1959 р., підписаним головою Президії Верховного Совета Климентієм Єфремовичем Ворошиловим та секретарем тієї Президії Георгіадзе, вбивник Степана Бандери, Богдан Сташинський, був нагороджений за переведення "одного важливого державного завдання" бойовим орденом "Червоного Прапора". Місяць пізніше, тодішній голова Комітету Державної Безпеки /КГБ/ Александер Ніколаєвич Шелєпін покликав вбивника до свого уряду в Москву і вручив йому цю грамоту про нагородження його орденом найвищої класи за виконання морду на Бандері, в приявності його супровідника і тодішнього зверхника з Карлсгорсту Сергєя Александровича та, мабуть, інших осіб.

Цей факт розкриває перед світом усю безсоромну злочинність найвищих урядових і партійних чинників СРСР, які організують скритовбивчий морд на людині, кваліфікують його, як "важливе державне завдання" і за виконання морду нагороджують вбивцю найвищим відзначенням.

Кожному, хто знає "демократично-централістичну" структуру найвищого партійного і державного керівництва Советського Союзу, є без окремих доказів самозрозумілим, що Шелєпін, як шеф КГБ, підлягав і по державній і по партійній лінії Нікіті Сергєєвичу Хрущову, як першому секретареві КПСС і як голові Ради Міністрів СРСР, і плянування дій КГБ вимагали одобрення якщо не цілого "колективного керівництва", то принаймні самого Хрущова. Остаточну відповідальність за морд Бандери поносить Нікіта Хрущов і особи з колективного керівництва, які були ним допущені до розглядання терористичних плянів КГБ.

Наказ замордувати проф. Л. Ребета одержав Сташинський в жовтні 1957р. від Сергєя Александровича, морд виконав дня 12 жовтня 1957р. Через один або два тижні в Карлсгорсті влаштовано на честь вбивника бенкет, на якому кагебісти йому гратулювали, а один большевицький генерал похвалив його. В дарунку за забиття людини подаровано Сташинському фотоапарат марки "Контакт"

Доручення стежити за С. Бандерою одержав Сташинський від Сергєя Александровича в січні 1959р. Наприкінці квітня 1959р. звіт про свої спостереження склав він в Москві вищому урядникові КГБ Георгієві Аксен-

тієвичу і від нього одержав тоді наказ забити С.Бандеру. Успішне переведення плану запили в Георгія Аксентієвича шампанським. Щоб виконати морд, Сташинський приїхав в травні 1959р. до Мюнхену і на другий або третій день після того мав нагоду виконати морд біля гаражу, але не стало йому сміливості. Після того ще раз приїздив до Мюнхену допасувати підроблені ключі до входових дверей будинку. На початку жовтня 1959р. Сергій Александрович передав йому друге доручення з Москви забити Бандеру. До Мюнхену Сташинський прибув 14 жовтня, морд виконав 15 жовтня 1959 р.

В грудні 1959 р. відбувся в честь вбивці бенкет в Карлагорсті, на якому советський генерал повідомив вбивника про нагородження його бойовим орденом "Червоного Прапора". Церемонія вручення ордену за виконання морду перевів у Москві тодішній шеф КГБ Шелєпін - 4 або 5 грудня 1959 р.

Наведених фактів досить, щоб на тлі процесу вийшла на яву перед світом злочинна роль московських верховодів напередодні осінньої дебати на форумі Об'єднаних народів про російський колоніалізм і дала свідоцтво правди про криваві діла Кремля.

Проголошення присуду припадає майже точно в третю річницю смерті Провідника Степана Бандери. Сподіваємося, що третя річниця буде відмічена справедливим покаранням виконавця і належним нап'ятуванням кремлівських організаторів злочину.

Відомості про хід процесу будемо подавати в міру надходжень до нас дальших випусків УКРАЇНСЬКОЇ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ яку видає УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО в Мюнхені! за редакцією Дра Григорія Васьковича.

Просимо присилати на адресу Укр. Делегатури АБН, всі відгуки про процес в англійській пресі у виді відтинків .

ВІДОМОСТІ З ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ АБН.

Ярослав Стецько в Токіо

На запрошення кол. прем'єра Японії НОБОСУКЕ КІШІ, голова ЦК АБН і кол. голова Українського Державного Правління, ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО, прибув в неділю 30 вересня 1962р. до Токіо, щоб узяти участь в міжнародній антикомуністичній конференції, організованій японською делегацією до АПАКЛ.

ТЕЛЕГРАМА З ЯПОНІЇ:

Токіо, 6 жовтня 1962 р.

КОНЦЕПЦІЯ АПАКЛ ЗА РОЗПОДІЛ ІМПЕРІЇ.

УІІ. КОНФЕРЕНЦІЯ АНТИКОМУНІСТИЧНОЇ ЛІГИ НАРОДІВ АЗІЇ В ТОКІО ОДНОДУШНО ПРИЙНЯЛА РЕЗОЛЮЦІЮ АБН ПРО РОЗПОДІЛ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ НА НАЦІОНАЛЬНІ НЕЗАЛЕЖНІ ДЕМОКРАТИЧНІ ДЕРЖАВИ УСІХ УЯРМЛЕНИХ НАРОДІВ. Н Т С ЗАЗНАВ ПОВНУ ПОРАЗКУ.

Резолюцію вносив турецький делегат, підтриманий пакистанським, китайським, японським, маляйським делегатами.

АНТИБОЛЬШЕВИЦЬКИЙ БЛЮК НАРОДІВ - АБН.

Українська Делегатура
на Австралію і Нову Зеландію.

І Н Ф О Р М А Т И В Н И Й Л И С Т О К ч.4.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ПРОЦЕСУ ПРОТИ Б.СТАШИНСЬКОГО.

В понеділок, 8.10.62 р., почався в Карлсруге перед Третім Карним Сенатом Союзної Судової Палати процес проти Б.Сташинського, обвинуваченого у шпигунстві та в замордуванні Провідника ОУН Степана Бандери і Лева Ребета.

Сенат цей складається з п'ятьох суддів: др.Гайнріх Ягуш - президент і чотири судді - др.Вебер, др.Генксбергер, др.Фаллер і др.Шумахер.

Обвинувачує генеральний прокурор др.Альбін Кун. По боці державної прокуратури виступає в характері речевого знавця, який опрацював з доручення генерального прокурора Френкеля акт обвинувачення, краєвий надрадник суду др.Оберле.

Як приватний обвинувач Сташинського виступає пані Слава Бандера, заступлена німецьким адвокатом д-ром Гансом Нойвіртом та двома її особистими уповноваженими: колишнім американським конгресменом і проф.д-ром Ярославом Падохом.

З боку родини Л.Ребета виступає яко приватний обвинувач вдова пані Дарія Ребет, заступлена німецьким адвокатом др.Міром.

Процес розпочався о год.9.15 вранці. Заля виповнена численними німецькими та чужинецькими журналістами, як теж представниками української преси і громадянства.

Після відчитання постанови Союзної Судової Палати про карне поступування проти Б.Сташинського, президент трибуналу др.Ягуш розпочав переслухання обвинуваченого.

Обвинувачений підтверджує свої попередні зізнання, складені під час сідового слідства. Він розповідає про подробиці свого родинного життя, про початок завербування його на службу в КГБ за посередництвом залізничної поліції, про те, як капітан КГБ Ситніковський шантажував його погрозами ув'язнення його і його родини за зв'язки з українським підпіллям та за активну з ним співпрацю. Далі він розповідає про одержання першого більшого доручення від КГБ: проникнути в ряди українського підпілля і довідатися про обставини вбивства Я.Галана та відшукати вбивника. Після виконання цього доручення, Сташинський увійшов у склад спецгрупи, яка оперувала проти українських повстанців. Відтак у Києві проходить дворічний шпигунський вишкіл. До часу переїзду до Києва Сташинський мав псевдо "Олег", а під час шпигунського вишколу - "Мороз". По прибутті до Польщі, він одержав псевдо "Качор", а відтак легенду фольксдойча Йозефа Леманна.

Відповідаючи на запитання президента трибуналу, обвинувачений розповідає досить широко про ті національні, політичні, релігійні та господарські умови, які панували в Західній Україні, а зокрема в його родинному селі Борщевичах, в час польської, німецької та большевицької окупації. Багато місця в його зізнаннях займає справа українсько-польської та

українсько-більшевицької боротьби,зате зовсім промовчана боротьба українських повстанців проти гітлерівської Німеччини.Щождо українсько-польської та українсько-московської боротьби,то вона представлена Сташинським дуже однобічно,неповно,а то й зовсім фальшиво.

О 12 год.засідання суду перервано до год.15.

Під час пополудневого засідання президент др.Ягуш продовжував переслухування обвинуваченого.

Сташинський подає,що після кількатижневого перебування в Польщі він одержав паспорт на ім'я Броніслав Качор.Він побував у тих місцях,які стосувалися легенди Йозефа Леманна.

З Польщі Сташинський переїхав до совєтської зони Німеччини,де перебував у ряді міст,що так само стосувалися до легенди Й.Леманна.Влітку він побував удома в Борщевичах і на наказ КГБ поєднався з родиною.Батькам він не сказав правди про свою тодішню діяльність,проте вони і так знали,що він є в службі КГБ.

В 1956 р.Сташинський одержав доручення виїхати до Мюнхену для контактів з "Надійчином" /Іваном Бисагою/.Далі обвинувачений зізнає про плановане пірвання Л.Ребета з допомогою насонного порошку,вкиненого до страви,про свої зустрічі з українським емігрантом Максимовим,про устійнення місця замешкання М.Бориса і Данкова,про своє перебування на могилі полковника Є.Коновальця в Роттердамі,про своє одруження.Він розповів теж про свою шпигунську діяльність /слідкування за рухами американських військ,обслугсування мертвих пунктів,про подорож до Оберамергав з метою зібрати інформації про американську школу розвідників/.

В год.17.20 перервано судове засідання до наступного дня 9-ої год.вранці.

ОБРАЗ УКРАЇНСЬКИХ ЗАХІДНИХ ЗЕМЕЛЬ В ЧАС ІІ.СВІТОВОЇ ВІЙНИ У ВІЗНАННЯХ Б.СТАШИНСЬКОГО.

В знаменитий спосіб провадить переслухання Сташинського президент др.Ягуш.

Коротка характеристика відносин у Борщевичах,у селі 17 км від Львова,кидає світло на тодішній національний стан свідомости українського народу.Сташинський знає і говорить про Акт 30 червня,але його не розуміє або зводить до цілей власної оборони.

Він говорить: Як прийшли німці,то село моментально зорганізувалося.Українська самоуправа,українська школа,українська поліція.Село відсунуло поляків і управу взяло у свої власні руки.

Але зараз же додає,що в той сам час українці спалили польську колонію,де жило 20 родин і вбили 12-літнього хлопця...На питання оборонця Зайдля,Сташинський ще раз тенденційно малює долю польської колонії,щоб публіка побачила,який то він /Сташинський/ співчутливий та гуманний,та,очевидно,щоб приготувати собі оправдання чому мусів ненавидіти і вбивати тих,які тими акціями проводили.

Сташинський не бачить,що суперечить самому собі.Бо,якщо правдою є те,що всі керівні пости в селі українці зайняли і провадили,то чому мали палити й вбивати вже безборонних і усунених поляків.

Сташинський у вияснюванні політичної ситуації виявився примітивом,і не бачить навіть того,що діється в його рідній хаті,як поступають його сестри і батьки,які,як виявляється,були свідомими українськими патріотами.

Український повстанський рух Сташинський хоче пояснювати як породжений низькими матеріальними спонуками, а не хоче бачити боротьби за національні ідеали, за власні права на власній землі.

Визвольно-революційна боротьба українського народу провадиться не від сьогодні. І, навіть, за свідченням Сташинського, ще в 1953 - 54 рр. діяли поважні повстанські з'єднання. 90 % українського населення було за тою боротьбою і, наражаючись на найбільші небезпеки, помагало УПА.

ІНТЕРВ'Ю В НІМЕЦЬКОМУ РАДІО.

Німецьке радіо в Кельні передало в п'ятницю, 5.Х.ц.р. о год. 19.20-20, в рамках авдіції "Німецьке Ехо", інтерв'ю свого кореспондента Рудольфа Грюнера з п. Ярославом Бенцалем. Відповідаючи на запитання кореспондента, п. Я. Бенцаль подав, в яких умовах відбулося виконання атентату на С. Бандеру, які це принесло наслідки для ОУН та чим Бандера був такий небезпечний для Москви, що вона постановила вбити його.

ПЕРША ЗУСТРІЧ З ЧУЖИНЕЦЬКИМИ ЖУРНАЛІСТАМИ.

В неділю, 7 жовтня ц.р., в готелі "Кайзергоф" в Карлсруге відбулося прийняття для спеціально запрошених німецьких й інших журналістів, яке влаштувало "Українське Видавництво" з метою дати чужинецькій пресі відповіді на деякі питання, що вона може собі ставити з приводу процесу проти Сташинського.

Конференцію відкрив і керував нею мгр. Ярослав Бенцаль. На поставлені запити відповідав мгр. Я. Бенцаль, двічі був запрошений взяти слово і дати додаткові вияснення Провідник ЗЧ ОУН Степан Ленкавський та американський конгресман Чарльз Карстен.

Дискусія була дуже оживлена та вказувала на велике зацікавлення журналістів українською тематикою взагалі, а визвольною боротьбою і політикою ОУН зокрема.

Зустріч тривала близько дві години і пройшла в симпатичній атмосфері. Між присутніми видно було представників таких агенцій, часописів чи журналів:

від Юнайтед Прес - В. Рінг, Асосіейтед Прес - п. Бехеллер, Дойче Пресс Агентур - п. Фюссель, АГЦ Пресс Агентур - Гюнтер Цойчель, Штутгартер Цайтунг, бюро Карлсруге - др Ференбах, Зюдкурір, Абендпост - Герберт Буц, Франкфуртер Альгемайне Цайтунг - Г. В. Шмідт, "Бадіше Нойсте Нахріхтен" - др Фріц Ляуе, "Зюддойче Цайтунг" - Вальтер Шалісс, "Рев"ю" - Горст Петтерс, радіовисильня "Вільна Європа" - В. Банайтіс, "Штврн" - Герт Гайдман, "Англо-українські Вісті" - Грегам й інші.

АНТИБОЛШЕВИЦЬКИЙ БЛЮК НАГОДІВ
Українська Делегатура
на Австралію і Нову Зеландію

І Н Ф О Р М А Т И В Н И Й Л И С Т О К ч:4.

9. X. 1962.

ДРУГИЙ ДЕНЬ ПРОЦЕСУ ПРОТИ Б.СТАШИНСЬКОГО

Судове засідання розпочалося в год. 9-5 ранку. Президент трибуналу д-р Ягуш продовжує переслухання Б. Сташинського. Насамперед він запитує, чи Сташинський сам нарисовав долучений до судових актів, ситуаційний шкіц свого родинного села та околиці. Сташинський це підтверджує, після чого президент трибуналу підкреслює, що обвинувачений має дуже добру пам'ять та орієнтаційний змісл. Тому виглядає тим більше дивно, що обвинувачений не запам'ятав собі ні назви, ні розташування того міста в Баварії, де він слідкував за рухами американських військ. Хоч президент суду наполягає, щоб Сташинський подав про це докладні інформації, цей останній викручується, мовляв, він того не пам'ятає, він про це забув.

Що до поведінки Сташинського в тому пункті, то мається враження, що він свідомо не хоче сказати всієї правди про цю свою шпигунську діяльність.

З черги, відповідаючи на дотичні питання президента трибуналу, Сташинський розповідає про слідкування за Л. Ребетом. Сергей дав Сташинському доручення перевірити, чи Ребет мешкає на Франц-Йозефштрассе в Мінхені. Сергей схарактеризував Ребета як емігранського теоретика з середовища "Українського Самостійника". Загалом він окреслював українських емігрантів-націоналістів як таких, що є ворогами ССРСР, відмовляють рядових емігрантів від репатріації, погрожують їм насильством, як теж провадять шпигунську і диверсійну діяльність з доручення і в користь західних держав. Від Сергея Сташинський одержав особисту довідку на пр. від одного німця, який справді живе в Союзній Республіці, але не має зі справою Сташинського нічого спільного. Щоб засвоїти собі цю нову "легенду", обвинувачений їздив до Дюссельдорфу й Ессену, де згаданий німець народився, згідно перебуває.

В квітні 1957 р. Сташинський приїхав до Мюнхину і замешкав в готелі "Грюнвальд", звідки якого він спостерігав, коли Ребет приїжджає до праці на Дахауерштрассе ч. 9., а потім відїжджає на Карльспляц ч. 8. По 10 днях Сташинський виїхав до Берліну, звідки повернувся по 2-ох тижнях/наприкінці квітня на початку травня до Мюнхину, де замешкав знову в готелі "Грюнвальд". Він продовжував слідкувати за Л. Ребетом. Ідучи тим же самим трамваем, що й Ребет, Сташинський врешті устійнив, що Л. Ребет мешкає на Окамштрассе, а не на Франц-Йозефштрассе. Наступного дня він сфотографував карточку з прізвищем Ребета при вході до будинку на Окамштрассе. Він заходив також заднім входом до середини будинку, щоб перевірити, чи при помешканях є поштові скринки, але таких там не було. Сташинський був теж в українській церкві, сподіючись, що може побачить там Ребета, але його там не було. Слідкування за Ребетом продовжував він теж у липні, а рівночасно старався відшукати помешкання видавця "Українського Самостійника" Борнса.

У вересні Сташинський перебував у Берліні, де одного дня Сергей познайоми з його на конспіративній квартирі в Карльгорті з кагебістом з Москви. Тоді Сергей заявив, що "настав час" а кагебіст з Москви показав Сташинському пістоль-шприцу і продемонстрував, як треба нею послуговуватися і докладно пояснив її діяння. Тоді Сташинський зрозумів, що він має виконати атентат на Ребета. До того часу Сергей та інші кагебісти не раз говорили, що провідних націоналістичних діячів треба "усувати", але в той час Сташинський ще собі вповні не усвідомляв, що тут йдеться про вбивання людей. Тепер, зрозумівши це, він уже не бачив жодної можливості відвороту.

При випробованні пістоля-шприци, кагебіст з Москви послуговувався ампулками з водою. На моделі цього пістоля, виготовленому за описом і вказівками Сташинського, він тепер на судовій залі докладно описує вигляд цієї зброї, її діяння та засоби для збереження атентачика від діяння отрути. Ці засоби - це таблетки і ампулки. Таблетку треба захити на I до I і пів години перед атентатом, а ампулку роздушити і вдихнути її газ зараз же по виконанні атентату. Кагебіст з Москви заявив, що діяння цієї ампулки таке сильне, що нею можна б врятувати навіть жертву атентату, якщо б вона найпізніше до одної хвилини після атентату могла вдихнути газ цієї ампулки.

Кагебіст з Москви запевняв Сташинського, що пістоль-шприца - це багато разів випробована і стовідсотково певна зброя, яка не залишає ніяких слідів, що вказувалиб на насильну смерть. Навіть лікарська автопсія може ствердити не вбивство, а лише смерть від розриву серця.

На пополудневому засіданні, що почалося в 15. год., продовжувалося переслухання Сташинського.

Обвинувачений оповідає, як відбулося практичне випробування пістоля - шприци на собаці в лісі біля Берліну, в присутності Сергея та кагебіста з Москви.

Дня 5. або 6. жовтня 1957 р. Сергей вручив Сташинському паспорт на прізвище Зіґґоріда Трегера і гроші та дав йому доручення поїхати до Мюнхину та виконати атентат на Л. Ребета. Водночас Сташинський одержав пістоль-шприцу, захований в пушці для ковбасок, спеціально для того пристосований. Спершу був плян, що зброю цю має

перевезти один советський дипломат і щойно в Мюнхені вручити її Сташинському. План цей покинуто, бо було побоювання, що хтось сторонній може завважити контактування даного дипломата зі Сташинським.

Сергій поінформував тех Сташинського, як він повинен поводитися в випадку, що може заіснувати при виконанні атентату чи перед тим /заарештування, знайдення при Сташинському пістоль-шприци при митній контролі, зв'язання його на місці атентату і т.д./ . Як місце виконання атентату брано до уваги Дахауерстрасе, Окамштрасе і Карльспляц, з тим, що найкраще буде забити Ребета в будинку при Карльспляцу.

Прибувши до Мюнхену, Сташинський замешкав у готелі "Штахус" Наступного дня, загорнувши пістоль-шприцу в рольку з газетного газету і заховавши його в лівій нагрудній кишені, обвинувачений пішов на Карльспляц, де ждав на прихід Ребета. Але ні того дня /Ю.Х./ ні наступного він не зустрів Ребета. Щойно в субсту, 12.Х. він побачив, що Ребет висів із трамваю на Карльспляцу і йде в напрямі будинку ч.8. Сташинський Увійшов перед Ребетом до згаданого будинку і вийшов сходами на перший поверх, де ждав у коридорчику. Коли Ребет ішов по сходах, Сташинський вийшов йому на зустріч і, проходячи попри Ребета, вистрілив йому з пістоля-шприци в обличчя. Він ще бачив як Ребет зробив кілька кроків уперед.

Не оглядаючись, Сташинський вийшов з будинку і пішов у напрямі Гофгартену, де кинув пістоль у потічок. Вертаючись, завважив на Карльспляцу гурток людей і поліцію. Забравши з готелю свої річи, він відіхав поїздом до Франкфурту, а наступного дня відлетів до Берліну, де подав усний і письмовий звіт Сергєєві про виконання атентату. Лікарська обдукція тіла Л.Ребета подала, що смерть наступила "правдоподібно від розриву серця".

Відтак Сташинський оповідає, що в той час він уважав доручення вбивати ворогів СССР слушною і конечною справою. Але водночас переходив внутрішню боротьбу, тому що в батьківському домі був вихований у релігійному дусі. Хоч пізніше, під впливом виховання в школі, ця релігійність почала в ньому зникати, то проте певні моральні засади ще в ньому залишилися. Сташинський зізнає про це досить широко, але суперечно і непереконливо. Він хоче представити

себе як жертву большевицького режиму, але водночас підкреслює, що як воєк КГБ і фанатичний комуніст виконав даний йому наказ. На цю суперечність звертає Сташинському увагу президент трибуналу д-р Ягун, а також і адвокат д-р Мір.

В год. ІВ-ій розправу перервано до 9-ої год. наступного дня.

ВИНИЩИТИ ПРОВІДНИХ АНТИБОЛЬШЕВИКІВ

На другому дні розправи Сташинського прийшло до сенсаційного виявлення тактики емгебістів у поборюванні своїх ворогів за кордоном. Сташинський признався, що при зустрічах з своїми наказодавцями приходило завжди до стверджування: всіх чоловік провідників треба насильно усунути, щоб після їх убивства могли перетягнути масу на свій бік. Другий важливий факт в другому дні розправи заключається в тому, що начальні большевицькі терористи наказують своїм розвідкам не тільки збирати відомості, а й виконувати атен-тати. Як можна було того сподіватися, таємна большевицька зброя була застосована не тільки до вбивства Бандери і Ребета, а й інших людей. "Чоловік з Москви" при передачі зброї Сташинському сказав, що вона вже була багато разів "випробувана" на людях

ПРЕСОВА ТРИБУНА НА ПРОЦЕСІ СТАШИНСЬКОГО

Зацікавлення процесом Сташинського серед журналістів вільної преси було вже від першого дня незвичайно велике. Зголошень було так багато, що велика частина кореспондентів мусіла від, їхати з Карльсруге, не діставшись на судову залю, або задовільнитися ін-формаціями, одержаними від своїх колег, або від пресових агенцій. Присутні в перші два дні процесу були представники таких часописів і пресових агенцій:

Юнайтед Пресс, Асошіейтід Пресс, Інтернейшенел, Дойче Прессе Агентур, Бадіше Носте Нахріхтен, Райн-Пфелльчер, Ді Вельт, Фігаро/Париж/Франс Суар/Париж/Мюнхенер Меркур, Більд, Тайм енд Ляйф, Ньюорк Геролд Трибюн, Баєрн Курієр, Штерн, Ревю, Кріст унд Вельт Зюддойчецайтунг, Франкфуртен Альгемайне, Кельніше Рундшав, Гамбургер Абендблят, Дейлі Телеграф/Англія/Нос Рур Цайтунг, Дейлі Мейл/Англія/Афтон блят/Копенгаген/, Стокгольм Тіднінген, Англо-Юкрениан Нюз, Чікаго Дейлі Нюз, Штутгартен Цайтунг, Зюддойче Рундфунк, Шпрінгер Ферляг, Радіостанція Вільна Европа, журнал ДМ, мадярські часописи Гідю і Шабал Мадлр,

Франкфуртен Рундшав, Абендблат, Нахтвотсгабе, Рур-Цекар, Цайтунг.

Тут треба підкреслити, що всі журналісти поданих газет взяли на себе обов'язок висилати кореспонденції до інших часописів, так що майже вся німецька преса, а також інша європейська помістила 9. жовтня з процесу звідомлення з зазначенням "від власного кореспондента".

АНТИБОЛШЕВИЦЬКИЙ БЛОК НАРОДІВ - АБН.
Українська Делегатура
на Австралію і Нову Зеландію.

ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТОК ч.4.

БОРОГ ЛЮДСТВА

Агент і вбивник Сташинський показав перед цілим світом на процесі в Карльсруге, яких людей вирощує більшовицька система. Для нас українців це відоме здавна, а світ довідується про це тепер, коли один з вишколених московсько-більшовицьких агентів одверто визнає свої злочини і розповідає докладно про їх підготовку та виконання. Сташинський, від юнацьких літ втягнений в тенета московсько-більшовицьких органів мордування, був поступово вишколюваний на роботу, завданням якого є вбивання тих людей, які незгідні з сучасною політичною системою в СРСР.

Під час розмови в Москві з високим урядовцем КГБ Георгієм Аксентієвичем Сташинський довідався, що рішення про вбивство Степана Бандери виніс ЦК КПСР і уряд СРСР. Це підтвердив пізніше сам шеф КГБ Релепін, коли по виконанні атентату вручував Сташинському орден "Червоного Прапора". У декреті Верховного Совету СРСР було зазначено, що цей орден Сташинський одержує за виконання одного дуже важливого завдання державного значення. Цей факт є незаперечним доказом злочинного характеру московсько-більшовицької системи і її найвищих керівників, а з другого боку він показує, як дуже Москва боїться українського визвольного-революційного руху, коли наказ про вбивство Провідника цього руху виходить від найвищих партійно-урядових чинників.

Це повинно бути переконливим доказом не лише для українців та інших поневолених народів, але й для всього вільного світу, що більшовицька Московія є ворогом всього культурного людства, і що вона провадить безперервно злочинну боротьбу проти вільного світу навіть у час т.зв. мирної коєкзистенції. Тому не лише обов'язком, але і життєвою konieczністю для поневолених народів і для вільного світу є боротьба за остаточну ліквідацію московсько-більшовицької імперії, яка є уособленням варварства, тиранії і людяно - і народобичства.

МОСКВА - ЦЕНТР ЗЛОЧИНІВ

Крізь зізнання Сташинського пробігає червоною ниткою безпосередня співучасть Москви при плануванні, підготовці та виконанні злочинів.

Це був "чоловік з Москви", який привіз Сташинському зброю для забиття Л. Ребета і дав відповідні доручення. Так само до Москви викликали Сташинського на розмову з Георгієм Аксентієвичем, високим чи може найвищим апаратчиком КДБ, щоб з ним обговорити вбивство Степана Бандери і передати це більш перфектну зброю, ніж першого разу. При цьому важливі дві обставини: і безпосередній зверхник Сташинського Сергей з Східного Берліну і всі його знайомі кдбісти твердили, що ніхто в КДБ самостійно не діє, а тільки виконує накази центрального комітету компартії, аж до окремих міністрів включно. Це значить, що всім керує один центр, бо тільки Москва є у всьому міродатна. Цей суворо втримуваний централізм посунений так далеко, що можливі ускладнення для більшовицьких агентів на території СРСР або в сателітних країнах усуває знову ж таки тільки Москва. Вистачить лише звернутися на відповідний телефонічний номер в Москві.

Цьому центру підпорядковані всі органи - державні та партійні. Щоб безпечно перевезти зброю до Бюхену, східно-берлінський Сергей і "чоловік з Москви" плянували ежити для цього дипломатичного кур'єра, використовуючи припіль його незнайомості. Ця можливість відпала тільки тому, що виникала небезпека обсервації такого "дипломата" і арештування Сташинського під час чи після передачі пакунка.

ЧЕРГОВА ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В КАРЛЬСРУТЕ

У зізнаннях, що їх склав Б. Сташинський під час перших трьох днів провесу, заторкнуто не лише справи безпосередньо пов'язані з його злочинами, але також різні політичні проблеми, для чужинських журналістів мало відомі, або й зовсім невідомі. Тому не диво, що в час судових перерв вони засипають присутніх українців різними запитаннями. Щоб дати зацікавленим авторитетні висношення на їхні запити, "Українське Видання" влаштувало в середу, 10.Х., чергову пресову конференцію.

Конференцією провадив Я. Бенцаль, а на деякі запитання відповідав також Голова Проводу ЗЧ ОУН Степан Ленкавський. Присутні чужинецькі журналісти цікавилися головне визвольною боротьбою українського народу та Організацією Українських Націоналістів. На всі запитання була дана вичерпна відповідь.

Я. Бенцаль звернув увагу на фальшиве представлення Сташинським боротьби українського підпілля проти поляків. В той час, про який говорить Сташинський, гострої боротьби українців з поляками вже не було. Зате більшовицькі партизани з армії Козьмака підшпилювалися під відділи УПА, палили польські села і вбивали населення. З другого боку, інші більшовицькі партизанські відділи переодягалися в поль-

ські уніформи і нападати, грабували та мордували українське населення.

До цієї проблеми забрав голос також Голова Проводу ЗЧ ОУН Ст. Ленкавський. Він пригадав зокрема той факт, що УПА навіязала контакти з польськими повстанськими організаціями АК і ВІЧ та провадила з ними спільні акції проти більшовиків, як теж факт узгодження платформи для переговорів УГВР з польським урядом у Лондоні.

Представник Радіо Вільня Європа поставив після цього запит щодо налагодження взаємин між українцями і поляками. На це він одержав відповідь, що боротьба українського народу, в якому й ОУН, провадиться проти Москви. Історична боротьба українського народу проти поляків втратила історичну доцільність, коли поляки перестали бути окупантами Західної України.

В запитках і відповідях було заторкнено також справу членства України в Об'єднаних Націях, Акт 30-го червня 1941 р., переслідування СУМ Гестапом, боротьбу ОУН і УПА проти гітлерівської окупації, визволення відділами УПА з більшовицького полону німецьких воїнів, та інше.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ ПРОЦЕСУ ПРОТИ Б. СТАШИНСЬКОГО

В третьому дні процесу, 10.Х. н.р., Б. Сташинський продовжував свої зізнання.

Він згадує коротко про те, що в травні 1958 р. прибув, згідно з дорученням МГБ, до Роттердаму, де був присутній на вшестистих з нагоди 20-річчя смерті полковника Б. Кононелія.

Восени цього ж року він одержав від Сергія доручення розшукати в одній книгарні західного Берліну писання Степана Попеля, але таких писань не знайшов. У січні 1959 р. Сергій навізав Сташинському вислідити помешкання Степана Бандери. Бандера, згідно з інформацією Сергія, мав жити в той час у Мюнхені під прибраним прізвиськом Степан Попель. Сергій подав Сташинському навіть адресу одного будинку недалеко від Людвігсбрюке, де нібито мав мешкати Степан Попель. Прибувши до Мюнхену, Сташинський перевіряв згадану адресу та переконався, що під цією адресою С. Попель не мешкав. Зате адресу С. Попеля знайшов Сташинський у телефонічній книжці. Він поїхав на вулицю Крайтмар і оглянув будинок під числом 7, де жив С. Попель.

Наступного дня він поїхав знову на згадану адресу і на подвір'ї будинку ч.7 завважив авто "Воліан", до якого він бачив уже раніше декілька разів, а саме біля української церкви в Мюнхені, на Цеппелінштрассе та в Роттердамі. Цього ж самого дня він побачив згадане авто також на Цеппелінштрассе.

Провівши цю розвідку, Сташинський відлетів до Берліну, де поцітував про все Сергєєві. Цей останній був дуже задоволений, бо КГБ тепер уже знає докладну адресу Степана Бандери.

Наприкінці квітня 1959 р. Сташинський прибув до Москви, маючи паспорт на прізвище Крижог. Тут представлено його високому урядовцеві КГБ Георгієві Аксентієвичу, якому Сташинський розповів про свої роздуми за Бандерою. Тоді Георгій Аксентієвич запитав, чи є наказ забити Степана Бандеру, і цей атентат має виконати саме Сташинський. Сташинський підкреслює, що наказ забити Степана Бандеру вийшов від колективного керівництва ССРСР, себто від ЦК КПСР і уряду ССРСР. Підтвердив це пізніше і сам шеф КГБ Ісєнін, уже по виконанні атентату, коли вручував Сташинському орден "Червоного прапора". В додатковому декреті Верховного Совету було підкреслено, що цей орден надано Сташинському за виконання одного дуже важливого завдання державного значення.

Георгій Аксентієвич поінформував Сташинського, що для атентату на Ст. Бандеру виготовлено едосконалену зброю, а саме двоциліндровий пістоль-шприц зі спеціальною сіткою, щоб при вистрілі відламка снає з ампулок не залишилася на обличчі жерти сліди поранення. Двоциліндровий пістоль виготовлено тому, щоб уможливити забезпечити усіх атентату. Якщо Ст. Бандера в момент атентату буде супроводжений охоронцями, то Сташинський має забити їх обох. Сташинський підкреслює, що Георгій Аксентієвич зробив на нього прохання "аристократа" і дуже авторитетної людини, яке звичайно неказувати іншим.

Після цього Сташинський залишився до деякий час у Москві, щоб оглянути місто і бути присутнім на 1-травневій параді на Червоній площі. Під час цієї паради Сташинський стояв на трибуні, напроти мавзолею Леніна. Вночі Сташинський одержав пістоль-шприц і відлетів з цією зброєю до Берліну. В тому випадку, коли витна контролю знайшла б при ньому зброю, захопану в спеціальному циліндрі, Сташинський має не допустити до отворення циліндру, а зажадати негайного пов'язання з КГБ у Москві, на означений номер телефону. Крім цього, документи Сташинського мали номер військової частини КГБ, стаціонарної в Берліні, що забезпечувало його від будь-яких ускладнень при митній контролі.

Дня 10 травня 1959 р. Сташинський відлетів до Бюхену, забравши зі собою зброю і захопивши її в нагрудній кишені. Сташинський має траження, що КГБ дуже зацікавлено на тому, щоб атентат на Степана Бандеру був виконаний саме в тих днях. Сташинський привіз теж спеціальні ключі, за допомогою яких має відчинити двері до будинку, в якому мешкав Ст. Бандера. Сташинський замешкав в готелі. Вранці грав протиотрутну таблетку та поїхав на вулицю Арайтмаєр. Не побачивши там Бандери, поїхав на Шеннелінштрассе. Часом бачив там авто Бандери, а часи ні.

Третього дня після прибуття до Мюнхену Сташинський поїхав поно-
людні на вулицю Фрайтмер. На підвір'ї біля гаражу побачив самого
С. Бандеру. Це був догідний момент для виконання атентату, і Ста-
шинський зробив уже кілька кроків у напрямі гаражу, але раптом за-
мислившись, обернувся і швидко відійшов. Він пішов до Гофгартену, де
вистрілює з пістоля і кидає його в потічок. Тоді почав передумувати,
як закрутитися перед КГБ. Почав випробовувати ключі, чи не отворить
брама від будинку, де мешкав Бандера. При цих спробах двічі зламали-
ся зубці ключів.

Прибувши до Берліну, Сташинський сказав Сергєєві, що не виконав
атентату на Бандеру тому, що в той час побачив на підвір'ї ще якусь
людину. Сташинський боявся промочити те, що бачив на підвір'ї Бан-
деру, бо сподівався, що його міг спостерігати агент КГБ.

З Берліну Сташинський поїхав на лінійці до Батьків. Коли ж
повернувся до Берліну, то Сергєй сказав йому, на початку жовтня
1959 р., що з Москви поночно прийшов наказ забити С. Бандеру.

Для виконання цього наказу Сташинський відлетів через Франк-
сурт до Мюнхену, куди прибув 14. жовтня. Замешкав у готелі "Заль-
цбург". Наступного дня, 15. жовтня, пішов перед полуднем на Цеппе-
лінштрассе. По дорозі проковтнув протиотрутну таблетку. З мосту
Людвіга спостерігував авто Бандери на Цеппелінштрассе. Біля 12-ої го-
дини він побачив, що до цього авто всіли дві особи - чоловік і жін-
ка, після чого авто відїхало. Тоді Сташинський поїхав трамваем на
Фрайтмерштрассе, де постановив чекати на поворот Бандери з міста
до год. 13-ої. Невдовзі перед 13-ою годиною побачив, що Бандера
вїїхав авто до гаражу. Бандера був сам, без охорони.

Сташинський відчинив браму і ввійшов до будинку. Вийшов на
перший поверх, де хотів чекати на Бандеру. Але в той час він почув
на вищому поверсі розмову жінок, після чого одна з них почала схо-
дити вниз. Тоді Сташинський зійшов на партер і ступив біля вікна,
так щоб жінка не могла бачити його обличчя. Жінка пройшла попри
нього і вийшла з будинку. Сташинський те поїхав вікном, а пішов
сходами знову на перший поверх. Згідь побачив, що Бандера відчинив
браму і, тримаючи під правою рукою пачку з помідорами, лівою рукою
намагався витягнути ключ з замка. При цьому Бандера притримувал під-
хвалені двері ногою.

В той час Сташинський на мить зігнувся, начебто поправляючи
щось біля черевика, але зараз же випростався і пішов у напрямі дзе-
рей, тримаючи в правій руці пістоль, загорнений в газетний папір.
Бандера вийняв ключ з замка і все це стояв біля дверей. Підійшовши
до Бандери, Сташинський сказав до нього кілька слів, запитуючи, чи

пінда функціонує. Бандера відповів, що пінда в порядку. В ту мить Сташинський гострив з обох пінок прямо в обличчя Бандери і, не оглядаючись, дійшов з будинку, сховав пістоль у кишеню, роздав і відкинув протитрутну ампулку. Ідучи в напрямі Гофгартену, викинув ключ на гулицю. В Гофгартені кинув зброю до потічка.

Вернувшись в місто, Сташинський вимельдувався з готелю і від'їхав найближчим поспішним поїздом до Франкфурту. Там переночував у готелі "Візбаден", а наступного дня відлетів до Берліну, вписавшись на листу пасажирів як "Ковальскі". Сергей знав уже про атентат, проте Сташинський подав йому не окремий докладний усний і письмовий звіт.

На запитання адвоката Нойгірта, яку ціль мав Сташинський, збиравши Степана Бандеру, обвинувачений відповів, що особисто він не мав жiadної цілі, а лише виконав наказ.

Пополудні переслухано свідка Кресенцію Губер, яка проходила попри Сташинського в той мент, коли він безпосередньо стояв біля пінди. Свідок не може тепер ствердити, чи людина, яка тоді стояла біля пінди - це Сташинський.

Далі Сташинський зiзнає про те, як у листопаді 1959 р. генерал-шеф МГБ у Карльсгорсті повідомив його про нагородження його орденом "Червоного прапора", при чому генерал гiрдулює йому за "геройство". "Успіх" запито шампанським. Тоді була теж мова про дальший вишкіл Сташинського, як теж про його майбутні завдання в країнах західної Європи. Наприкінці листопада Сташинський прилетів до Москви, де 5-го або 6-го грудня одержав з рук шефа МГБ Гелєпіна орден "Червоного прапора". Декрет Верховного Совету про нагородження Сташинського був підписаний Ворошиловим і Георгіадже. На наказ Гелєпіна, Сташинський дуже подрiбно розповів йому про всі деталі слідкування за С. Бандерою і про виконання на нього атентату.

Сташинський докладно оповiдає про всі перипетії його заходів, поки він врешті міг одружитися з Інго Поль, що сталося в квітні 1960 р. в Берліні.

На розпраті відчитано службу характеристичну обвинуваченого, в якій звзначено, що Сташинський був незвичайно пильним, солідним та ініціативним у виконанні своєї роботи. Відчитано також ряд інших особистих документів Сташинського, що їх він мав при собі в час його арештування. При сташинському знайдено теж багато зливок, зроблених під час його перебування в батьків у Борденічах на Різдо 1961 р.

В травні 1960 р. Сташинський з жінкою прибув до Москви, як подружжя Брилов. Тут він вдосконалює своє знання німецької мови, маючи за вчительку агентку МГБ. Нізніше він має вичити теж англійську мову, а також інші спеціальності зв'язані з його майбутніми агентурними завданнями.

С 6 годині 18-тій розпрату перервано до наступного дня.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ ПРОЦЕСУ ПРОТИ Ф.СТАШИНСЬКОГО.

На початку сьогоднішньої розправи Сташинський висловив бажання говорити про свій душевний стан перед виконанням атентату. Свою розповідь Сташинський розпочав заявою, що до 1957 р. він слухняно і без внутрішнього спротиву виконував усі доручення КГБ. Душевна зміна наступила в нього з моментом, коли, Сергій у Ферліні наказав йому виконати атентат на д-р Л.Ребета. Він був збентежений і почав роздумувати над тим, як можна так холодно вбивати людей. Приготовану зброю він брав до рук з острахом. Але відмовитися від виконання атентату вважав неможливим. Він намагався виправдати себе тим, що емігранти - це вороги СРСР і агенти чужих держав. Хоч він заявив Сергєєві, що його бачила поліція в Ульмі і двічі бачив його Ребет, а тому йому незручно виконати цей атентат, Сергєй не змінив наказу.

Не зважаючи на внутрішню боротьбу, Сташинський убив Ребета. Він твердить, що зробив це більш автоматично, ніж свідомо. По атентаті відчував ще сильні докори сумління.

Після повороту Сташинського з Роттердаму Сергєй хотів допитатися, чи не можна б підмінувати могили Коновальця і таким способом за одним махом знищити націоналістичну верхівку. На завагу Сташинського, що в наслідок цього могло б потерпіти багато невинних людей, а в цьому числі жінки і діти, Сергєй відповів, що людей не шкода.

Наказ вбити Бандеру ще більше підсилює його внутрішній неспокій. В наслідок цього він не виконав атентату в трагні 1950 р. Щоб не наразити себе на небезпеку з боку КГБ, Сташинський подав фіктивну причину невиконання наказу. Втікати до Західної Німеччини не мав відваги, з уяги на виконане ним вбивство в Мюнхені.

Під впливом розмов з нареченою німкенню Сташинський почав критичніше оцінювати і ставитися до советської системи. Але боячись не виконати наказ КГБ, він убив Бандеру. Хоч за це одержав gratуляції і орден від найвищих партійно-урядових чинників СРСР, то це вже його не тішило. Побачивши в берлінському кіні висвітлення сцен з похорону Бандери, він був глибоко потрясений. Це в перше він побачив наслідки свого злочину. Відчував потребу з кимось про це поговорити, пішов і розповів про це Сергєєві. Але той цинічно заявив, що діти Бандери бугуть йому колісь дячні за забиття їхнього батька. Ця заява відчушила його від Сергєя і він постановив собі в душі ніколи більше не виконувати атентатів. Колиж йому доручено вислідити помешкання Ярослава Стецька, він зразу ж зрозумів, що це черговий кандидат "на усунення". В Сташинського почав дозрівати план утечі на Захід, щоб там вижити всь правду про свої злочини і таким способом облегшити своє сумління та перестерегти інших людей від большевицької небезпеки. Його негативне наставлення до большевиків змінилося, коли він у своїйому помешканні викрив підслухогі апарати, ствердив контролювання його листів, а врешті коли одержав заборону виїжджати з Москви. Решту його ілюзій щодо большевизму розвіяла порада з боку катєбілського начальника, щоб жінка Сташинського зробила аборт, Сташинський відчув, що КГБ з кожним днем щораз більше йому не довіряє.

Сташинський признався жінці про свої злочини і тоді вони разом постановили втекти при першій сприятливій нагоді на Захід. Така нагода трапилася тоді, коли Сташинський приїхав до Ферліну на похорон свого сина

Відтак надрадник Футлер подав характеристику українських диверсійних організацій, при чому підкреслив значення ОУН під проводом С.Бандери. Він ствердив, що ігеча Сташинського викликала затримання в КГБ. Реакцією на це була пресова конференція Лібгольца в східньому Берліні 13.У.1961 р на якій він намагався приписати вину за вбивство Бандери західнонімецьким урядовим чинникам. Футлер повідомив про перехоплення двох таємних радіотелеграм, які підтверджують, що афера Лібгольца нарочно спрєпарована органами КГБ. Зроблено це для того, щоб випередити реєляції Сташинського і поставити їх під сумнів.

Зізнання надрадника Футлера ствержені присягою.

Як останній виступив професор психіатр д-р Рагх, який схарактеризував Сташинського як повні відповідального за свої вчинки. Сташинський є здоровий психічно і фізично. Він є зрівноважений, інтелегентний, тверезо думачий, не фантаст.

На цьому розправу відкладено до понеділка вранці, 15.У. В той день промовлятимуть прокурор, оборонець обвинуваченого, адвокати - співобвинувачі: Нойвірт, Керстен, Падох, Мір.

ДО ХАРАКТЕРИСТИКИ ВБИВНИКА Б.СТАШИНСЬКОГО

Криміналістика знає мало подібних випадків, що вбивник у такий спосіб говорить про свої злочини. Сташинський убивав не з помсти, ані не з жадоби мордування. Його жертви не були ані його особистими ворогами, ані ворогами його родини. Національний момент також не грав тут суттєвої ролі. Вбивник не є природно брутальним злочинцем, ані психічно хворою людиною. Тому зізнання Сташинського є грізною пересторогою не лише для української еміграції і всього українського народу, але і для всього людства. Вони виризують жахливу правду. Уряд велетенської держави має посланний апарат скритовбивників, які з допомогою диверсійської зброї, випробуваної технікою атомової доби, вбивають підступно і непомітно противників московсько-більшевицької системи.

Сташинський це типовий зразок такого вбивника. Він сам показав світові правдивий образ большевицьких злочинів і спосіб їх діяння.

Щодо самого Сташинського, який є продуктом і зоряддям терористичного апарату КГБ, то психіатр професор Рагх подав гичерпну його характеристику. Згідно з його аналізом, Сташинський - це цілковито здорова людина як душевно, так фізично. Він має нормальну свідомість і спроможність повної відповідальности за свої вчинки. Підчас виконання атентату Сташинський був щоправда напружений, зворушений і не спокійний, але такі ефекти не є хворобливі. Вони злужують свідомість, зосереджуючи її на певному об'єкті, проте свідомість не є ані видученою ані затемненою.

КГБ втягнуло Сташинського в свої тенета підступом і шантажем та виховалр його односторонньо, як професійного вбивника.

У зв'язку з цим професор Рагх підкреслює, що Сташинський не є самостійний у своїому поступуванні, а піддається чужому авторитетові. Таким авторитетом для Сташинського був спершу його катєбілівський зверхник Сергєй, а пізніше його жінка Інге Поль. Це вона піддала йому думку втікати на Захід, бо сам Сташинський, - на думку проф. Рагха, - був би на це не зважився. Крім цього проф. Рагх характеризує Сташинського, як зрівноваженого, тверезо думачого, не фантаста й інтелегентного, спроможного панувати над своїми почуттями.

Такого то типа вибрало собі КГБ для виконання скритовбивств.

РЕВОЛЮЦІЇ НЕ РОБИТЬСЯ В РУКАВИЧКАХ

Називаючи це зізнання знавця Бутлера, оберенець Сталинського намагався висунути твердження, що ОУН під проводом С.Бандери, як революційна організація, послуговувалася також револьверами і бомбами. На це Бутлер відповів, що революційна ОУН діє в окупованій Москві України та має виключно політичний характер. При цьому він підкреслив, що революції не робиться в рукавичках. Цю заяву знавця президент сенату д-р Ягуш коротко коментував словами: „І не може бути роблено“.

Далі президент д-р Ягуш зазначив, що предметом судового розгляду не є ідеологічна та політична оцінка визвольної боротьби ОУН.

СОВЕТСЬКІ ДИПЛОМАТИ СПІВДІЮТЬ ПРИ ВИКОНУВАННІ ЗЛОЧИНІВ

Зізнання Сталинського на процесі підтвердили відому правду, що советські дипломати стоять повністю на службі КГБ і виконують за командою злочинні доручення. Плянуючи марш в Бюнгені, КГБ хотів послужитися дипломатом для перереження отруєного пістоля для Сталинського. Лише побоювання, що советський дипломат може бути під обсервацією західнонімецької контррозвідки і через те направити на слід убивника, вплинуло на змінення того плану.

Далі Сталинський виразно подав, що наказ замордувати П.Робета пригіз йому „чоловік з Москви“, а наказ вбити С.Бандеру дав йому безпосередньо високопоставлений член централі КГБ. Він же підкреслив, що це є постанова найвищих партійних і урядових чинників СРСР. Підтвердження цього почув Сталинський з уст шефа КГБ Шелєпіна в грудні 1959 року.

Категоричні скритобивники користуються всіми вигодами і мають велику можливу підтримку з боку уряду. Сталинський їздив з Берліну до Москви і на зад військовими потягами, призначеними лише для окупаційних московських військ. Він мав завжди відкриту дорогу в сателітних країнах, якщо йому було треба туди проїздити. Для КГБ не було жадних кордонів між Польщею і СРСР, як також між Польщею і московською зоною Німеччини. Сателітні уряди вигарали Сталинському всі потрібні документи і не контролювали його, коли бачили на „командіровці“ номер категоричної частини 42 601. Коли до Москви наспіла телеграма, що дитина Сталинського вмерла, йому дали дозвіл полетіти до Берліну на похорон літаком, який є у розпорядженні військового міністерства.

Уряд СРСР продовить не лише шпигунську, але і терористичну діяльність на території західних держав, з якими втримує „дружні“ дипломатичні взаємини. Для цієї мети він викликає не лише професійних шпигунів, але і професійних скритобивників, розробляє рабінотані методи виконання маршів, верує штабам советських науковців винаходити і постійно вдосконалювати найбільш підступні й темні методи смертоносної зброї. Ніхто з західних експертів не хотів повірити в 1950 р., що смерть С.Бандери могла наступити в наслідок ужиття якоїсь не відомої на Заході зброї. Треба було аж признання злочинця, щоб західні експерти могли в судових інститутах реконструювати московський винахід і провести його випробування.

Москва – це справжній центр людин – і народобивників.

ІНФОРМАТИВНИЙ ЛИСТОК Ч.6.

П'ЯТИЙ ДЕНЬ ПРОЦЕСУ ПРОТИ Б.СТАШИНСЬКОГО

П'ятого дня процесу, в п'ятницю 12.У., спершу на таємному засіданні переслухано свідків, після чого на публічній розправі зізналися учасники кримінальної поліції - комісар Вангагер і обермайстер Фухс.

Перший зізнався комісар Вангагер. Він був керівником слідства прои Сташинського і брав участь особисто в слідстві. Вангагер сказав, що в першій хвилині, коли він побачив Сташинського для продовження слідства, сприймав зізнання Сташинського критично. Однак з кожним днем шораз більше переконувався, що зізнання Сташинського правдиві, на все подане знайдено докази.

Предсідник суду д-р Ягус і комісар Вангагер переходять до перегляду всіх доказів, а саме: мольдункоті картки з усіх готелів, у яких за час свого перебування в Західній Німеччині мешкав Сташинський. У всіх випадках згоджуються прізвиська, під якими виступав Сташинський, і пласкочисельний підпис Сташинського. Відтак переглядено листи пасажирів тих лентунських ліній, якими їздив з Берліну і до Берліну Сташинський. В кожній листі є записане ім'я, під яким виступав Сташинський. Вангагер свідчить, що він особисто був зі Сташинським в тих бугинках, в яких той виконував атентати. Учили з ним теми вулицями, якими він втік від місця злочину. Зі всього побачено знімки і позначено на плані міста вулиці, якими він ішов, де викинув зброю і т.д.

До свідчень Вангагера які Сташинський, які його свідок не мають жодних заважень.

Предсідник суду питає Вангагера, чи в час слідства хотіли впливати на напрям слідства. Комісар Вангагер заявляє, що ніхто не намагався впливати на хід слідства, він провадив слідство згідно з приписами кримінальної поліції. Своє свідчення Вангагер ствердив присягою.

Обермайстер Фухс зізнає про перебіг слідства на терені Мюнхену, стверджує ті самі свідчення, що їх поклав Вангагер. Предсідник суду передає до рук обермайстера Фухса знімку і каже показати її Сташинському. Сташинський поглянув на знімку і сказав, що це є дім на Омштрассе, в якому мешкав Данкіл. Як відомо, прізвисько Данкіл належить Я. Стецькові, якого Сташинський вже слідив і який має бути черговою жертвою москитсько - більшовицького терору.

Предсідник суду запитує, чи обермайстер Фухс допитував паню Мак. Фухс підтверджує це і пояснює, що пані Мак під час допиту показала, що вона коротко перед обідом поїхала з С. Бандера на базар, звідки скоро повернулася на Цеппелінштрассе, а Бандера поїхав до дому. Предсідник суду запитує, чи п. Фухс сприйняв заповідані панєю Мак дані як згідні з правдою, на що п. Фухс відповів підтверджуючо. Своє свідчення обермайстер Фухс ствердив присягою.

Як третій з черги зізнався надрядник уряду Батлер, знаєць советської розвідки. Насамперед він дав оцінку документів, що їх приніс зі собою Сташинський, і ствердив їх походження. Потім коротко сформулював діяльність КГБ і поклав життєпис шефа КГБ Шелепіна. Знаєць ствердив, що по смерті Сталіна в СССР настала деяка лібералізація, але вона не припинила терору. Рікниця лише в тому, що з того часу наказ вбивати людей міг вийти тільки від найвищих партійних і урядових чинників.

Зізнання Сташинського про його душевні переживання до часу виконання атентату на Ребета не змуцять переконливо і виглядають на спеціально придумані для оборони перед судом. Зате друга частина його зізнань робить враження справжнього пережиття.

Пополудні продовжував Сташинський свої зізнання, що відносилися до його втечі на Захід. Прилетівши до Берліну він стрісся знову зі Сергієм, який висловив йому "співчуття" і "турботи про безпеку", тому мабляв, він одержить відповідну охорону, а крім того буде зроблене слідство чи часом дитині /його сину/ не була вбита "дорогами". Охорона, яку Сташинський сприйняв як сторожі, не була однак знята і тоді, коли лікарі ствердили природну смерть дитини. В міжчасі Сташинський і його дружина вирішили, що їм треба тікати на Захід день перед похороном, себто в суботу 12.8.1951 р. Пробравшись незаметно з помешкання батьків дружини, вони взяли деякі речі і через пільні дороги дісталися до сусіднього передмістя, а звідти таксією до Берліну і далше міською залізницею /С-БАН/ до американського сектору. Там жила тітка дружини Сташинського, до якої вони заїхали, і просили негайно залести їх до поліції.

Закінчивши допити, президент трибуналу дав тепер можливість адвокатам ставити запитання Сташинському, для в'яснення можливо замало висвітлених фактів. Д-р Нойвїрт та д-р Мір поставили Сташинському ряд питань, на які Сташинський давав майже завжди дуже короткі відповіді, здебільшого в дуже неприязній формі, задикувате і подразнене реагуючи на всі виступи адвокатів. Він признався, що його дядько був арештований більшовиками в 1939 році, але заперечив, що знає про його замордування у більшовицькій в'язниці. Він дуже категорично і з негативним настаненням відповів, що нічого не знає про українську визвольну боротьбу перед 1942 роком, про смерть Петлюри, нічого не чує про Чупринку, й інших українських державних мужів. На протязі своєї діяльності в КГБ, аж до 1957-59 років, він у тьшому думав так, як всі кагебісти. У свої відповідях розказав він також про свою платню в КГБ, яка постійно була підшукана, починаючи від 800 рублів у 1951 році і зростаючи до 2.500 у 1960-61.

Для в'яснення цілей українського визвольного руху та СМН зокрема, підчитав президент д-р Ягуш витяги з зізнань, складених в 1956 році в Мюнхені С. Бангером перед німецькою поліцією. В цьому протоколі була подана, крім життєпису сл. п. Провідника Бандери, також коротка історія визвольної боротьби від 1917 року по останні часи.

На цьому закінчилася перша частина процесу, і суд приступив до переслухання свідків. Як перший був покликаний есперт-графолог д-р Бенцель, який ствердив, що записи листків злочинців з готелів у Мюнхені були написані Сташинським. Свідок Ганс Філрок з Берліну, дядько дружини Сташинського, підтвердив, що знав Сташинського кілька років як "озефа Лемана" /в родині його називали "озе" /, був на його весіллі та супрогоди його Президію поліції, після втечі його з дружиною Інго до західнього Берліну.

Зі знавців виступав перед судом ще проф. д-р мел. Е. Мюллер з Гайдельбергу, який ствердив, що дійсно з описаної Сташинським зброї можна вбити цілнкалієм людину, в такий спосіб, як це сталося з Ребетом і Бангером. Проф. Мюллер перевів з своїми співробітниками досліди над зброєю, сконструйованою за рисунками Сташинського. З тієї зброї вони стріляли перше звичайною зафарбованою речовиною на папір, щоб побачити як розприскується вистрілена речовина, а відтак ужили цілнкалію для спроб з кроликом. Спроби повністю підтвердили теоретичні міркування та зізнання Сташинського. Те саме відноситься і до речовин, які мали б охороняти вбивника від затруєння.

Знавець д-р Вольфганг Шпанн, що робив сам, або як асистент, обдукцію

тіл Ребета і Бандери, ствердив, що у випадку смерті Степана Бандери немає сумніву, що він був отруєний ціанкалієм. На обличчі Бандери знайдено також поранення від кусків скла. Це означає, що струя була вистрілена в нього з малої віддалі. Щодо вислідів обдукції Ребета, д-р Шпанн ствердив, що лікарі могли в 1957 році помилитися, бо не мали відомостей про можливість вбивства в такий спосіб, який тепер став відомим.

Зізнання експерта проф. д-р Рагха щодо речовин, які були вживані під час вбивства, було лише започатковане. Він не думає, що є таблетки, які робили б вбивцю сміливим і позбавляли його свідомості про моральні закони і почуття людської соромистості.

Перед кінцем розправи президент сенату поклав до відомо, що завтра процес буде вранці закритий для переслухання свідків, зізнання яких не можуть бути оприлюднені.

БОЛЬШЕВИЦЬКА МЕНТАЛЬНІСТЬ І ФРАЗЕОЛОГІЯ СТАШИНСЬКОГО

Сташинський це продукт московсько-большевицької системи і тому він думає і висловлюється по большевицьки.

І так, окупацію Західньої України большевиками в 1939 р. Сташинський називає «залукою» і «везеднанням з Росією». Націоналісти це люди, які мають вузькі національні цілі. Степан Бандера – це «прогідник емігрантської ОУН». Сташинський не вжив ні разу назви Українська Повстанська Армія /УПА/, хоч сам був у большевицькій спецгрупі, яка боролася проти УПА. Для Сташинського існує лише Советський Союз і Росія, і навіть місто Львів за його висловом є в «Росії». Він приписує українським повстанцям різні насильства, так як це постійно робить большевицька пропаганда. Українські націоналісти у вільному світі – це «агенти американської, англійської, французької та німецької розвідки». Націоналісти тероризують рядових емігрантів і не допускають до їхнього повернення в Советський Союз.

Сташинський наскрізь просякнений і опанований московсько-большевицькою ментальністю і фразеологією, це – «советський челядек».

Я. СТЕЦЬКО – НАМІЧЕНА ТРЕТЯ ЖЕРТВА

Кели Сташинському доручено відшукати помешкання Данкова, він знає, що тут ідеться про Я. Стецька, і йому було ясно, що це є третя намічена жертва для майбутнього скритавбивства. Сташинський знає, що Я. Стецько – це колишній український прем'єр міністр.

Шелєпін не даремно розпитував Сташинського про всі, навіть найменші, подробиці атентату на С. Бандеру. Шеф КГБ хотів використати вже здобутий досвід для чергових запланованих атентатів проти провідних діячів визвольного-революційного руху. Зброя і методи виконання атентату мали бути не більш удосконалені, щоб не залишилося жадних слідів і доказів насильства, а все виглядало на природну смерть або на самогубство.

Треба постійно пам'ятати, що мордування політичних протигників є традиційною метою московської політики і системи. Москва плянує і підготує нові скритавбивства, зокрема проти українських провідних націоналістів.

ДВА ОБЛИЧЧЯ Б. СТАШИНСЬКОГО

Присутні на процесі мають змогу спостерігати два різні обличчя вбивника Сташинського. На всі запитання президента сенату д-р Ягуча

обвинувачений відповідала дуже чомно, розраховуючи, очевидно, на те, що таким способом може здобути собі співчуття і співрозуміння в судді, а через те і меншу кару.

Зате супроти адвокатів, які заступають родини замордованих, Сташинський поводиться гизарно і нахабно. Він різко заявляє, що одержав суден в Советському Союзі, а не в Америці. Про розвиток української визвольної-революційної боротьби не знає, бо він не історик. Про Петлюру чує, але ще сперш з уст адвоката довідується, що Петлюра був убитий. Про Мупринку і Філогорку нічого не знає.

Під маскою ввічливості і лагідності Сташинський приховує своє справжнє обличчя циніка і холоднокривного гбильника.

ШОСТИЙ ДЕНЬ ПРОЦЕСУ.

В понеділок, 15.10., процес почався заявою Сташинського, який коротко ще раз з'ясував своє давніше і теперішнє ставлення до атентатів на Л.Ребета і С.Бандеру.

Після цього перший промовляв прокурор др. Оберле. Він змалював злочинну діяльність обвинуваченого так, як вона була виявлена в слідстві і на процесі. Він ствердив, що вина підсудного є доказана і домагався його засудження.

Як другий з черги промовляв головний прокурор др. Альбін Кун. Він перевів основну правну аналізу вчинків Сташинського на території Зах. Німеччини. Прокурор підкреслив, що цей судовий процес набрав світового розголосу, а доля обвинуваченого повинна стати пересторогою для інших. Найстрашнішою правдою, що її виявив процес, є те, що накази вбивати вийшли від советського уряду і були здійснені терористичним апаратом КГБ, який є органом цього уряду. Як агент КГБ Сташинський був відповідно вишколений і виконував роль ката. Своєю діяльністю він порушив основні людські права, як теж суверенність Західної Німеччини. Спочатку Сташинського арештовано в Союзній Республіці лише за шпигунство, а потім обвинувачення поширено на два скритовбивства. Прокурор з притиском зазначає, що тих злочинів Сташинський не міг би був виконати без посторонньої допомоги. Дуже важливим документом для оцінки Сташинського є його службова характеристика, виставлена керівництвом КГБ, в якій його представлено як надзвичайно пильного, запопадливого і відданого кагебіста. Прокурор дуже гостро засудив злочинну діяльність КГБ. Яскравим прикладом большевицького духового звиродіння і цинізму є виступ Шелепіна на 22-ому з'їзді КПСС, де він говорив в обороні "соціалістичної законності" хоч сам він є відповідальний за злочини Сташинського. Закінчуючи свою промову, прокурор вимагав засудити Сташинського за два скритовбивства двічі на довічне ув'язнення, за шпигунську роботу на три роки та на довічне позбавлення громадянських прав. Всі документи, що їх Сташинський праніс з собою до Західної Німеччини мають бути зконфісковані.

По промові прокурора др. Куна забрав слово співобвинувач др. Ганс Нойвірт, заступник Родини С.Бандери. Співобвинувач проаналізував злочини Сташинського—"цього ренегата, модерного яничаря". Далі він з'ясував злочинну суть большевизму та його диявольські методи. Говорячи про визвольну боротьбу українського народу, др. Нойвірт підкреслює, що московська окупаційна політика в Україні—це справжнє народовбивство. Наказодавцем Сташинського щодо виконання скритовбивства був уряд СРСР. Хоч Сталін помер, то суть сталінізму залишилася і є далі панівною в СРСР. Процес Сташинського повинен ще раз пригадати світові про страшну загрозу з боку московського большевизму.

Заступник Родини Л.Ребета др. Мір подає аналізу атентату на покійного Л.Ребета і приходить до висновку, що це не було скритовбивство а лише вбивство. Він по суті боронить Сташинського, звалюючи всю вину на підсоветські обставини. Др. Мір заявляє, що пані Д.Ребет не має ненависти до обвинуваченого, а лише співчуття і вважає, що Сташинський повинен одержати лагідний засуд.

Пані Дарія Ребет у своєму слові обвинувачує за смерть свого чоловіка московських наказодавців Сташинського, советську систему і заявляє, що для Сташинського вистачить і лагідний засуд, бо найважчою карою для нього будуть викиди його власного сумління.

Наталя Бандера, дочка С. Бандери, змальовує трагічну долю Родини свого батька і намалює його духовий силует так, як він закарбувався назавжди в її свідомості. Вона гордиться своїм батьком, який присвятив усе своє життя справі визволення України і за це загинув з рук Москви. Степан Бандера був і завжди буде символом боротьби українського народу.

Після цього промовляв уповноважений Родини С. Бандери Чарльс Керстен. Він підкреслив, що цей процес має дуже велике значення для всього світу. Процес показав, що сьогодні кожна нація і її провідні мужі можуть стати об'єктом замахів з боку советського КГБ. Далі адвокат Керстен представляє московську екстермінаційну політику в Україні, згадуючи при цьому про голод 1932-33рр., про Вінницю, Кінгірі, про замордування С. Петлюри, С. Коновальця, С. Бандери, М. Ребета, про плянований атентат на Я. Стецька. Ця московська політика в Україні була докладно досліджувана спеціальним Комітетом Конгресу США, очоленим саме Чарльсом Керстеном. Московські верховоди мусітимуть ще відповісти перед міжнародним трибуналом за всі свої безчисленні злочини. Адвокат Керстен зазначає, що визвольна боротьба поневолених Москвою народів не дає їй можливості розпочати агресивну війну проти вільного світу. Пані Слава Бандера шукає не помсти, а справедливості. Вона домагається справедливого засуду для всіх, хто завинив у смерті її чоловіка. Ствердження цього процесу, що советський уряд є організатором скритовбивств, увійде в свідомість усього людства, і таким чином смерть С. Бандери не піде намарне.

Другий уповноважений Родини С. Бандери д-р. Ярослав Падох так само підкреслив вину не лише Сташинського, але і його наказодавців. Адвокат боронить добре ім'я С. Бандери від московських наклепів. Атентати на М. Ребета і С. Бандеру були скеровані своїм вістрям проти українського визвольного руху. Не зважаючи на дуже важкі удари з боку ворога, український визвольний рух продовжує боротьбу за визволення України і боротьба ця закінчиться перемогою.

Свою промову започаткував д-р. Зайдель, урядовий оборонець Сташинського, ствердженням, що цей процес є важливим історичним процесом. Тоді, коли попередні атентати на українських державних мужів і провідників українських визвольних змагань замишилися в темряві, останні два вбивства були висвітлені, немов би вдарив грім і була сильна блискавка. Це сталось завдяки Сташинському. В цьому треба йому признати особливу заслугу.

Д-р. Зайдель не пробував в своїй промові оправдувати підсудного. Він два рази підкреслив, що він м у с и т ь боронити свого мандата і тому буде старатися знайти можливості переконати суд, що запропонована Прокуратурою кара є для Сташинського зависока.

Сташинський, на думку оборонця, став жертвою обставин і політичних розгрінів, селянський син, що не бажав собі нічого, як тільки піти на студію і стати лікарем, або іншим академічним фахівцем, попав між млинові колеса і був використаний большевицькою розвідкою. Його вирвали з родинного гнізда, з рідної громади, зробили зрадником. Сташинський був повністю залежний від своїх наказодавців з КГБ і був лише знаряддям у

виконуванні заплямованих в Москві злочинів. Ного ніхто не питав про власну думку, він не міг впливати на те, чи треба вбивати Ребета і Бандеру, коли їх вбивати і де виконати цей злочин.

Справу включення Сташинського з наказу КГБ у підпілля і вислідження Старуха пояснює др. Зайдель інакше ніж обвинувачі. Він думає, що для КГБ не були важкими самі інформації про атентат на Галана та ствердження, що Стахур знаходиться в підпіллі даного району, бо це, мовляв, було вже відоме. КГБ хотіло лише, висилаючи Сташинського в підпілля, унеможливити йому поворот до родини, до свого народу. Після виконання того першого доручення, Сташинський не міг вже вирватися з рук КГБ.

У дальших своїх виводах пробував др. Зайдель переконати суд що таблетки, які Сташинський заживав перед кожним атентатом, могли все ж таки впливати на нього. Сташинський міг також мати певну затрату свідомости при виконанні вбивства. Він був властиво під повним впливом наказодавців, він не мав іншого вибору, як виконувати одержані доручення, він мусів далі бути вірним слугою КГБ.

Оборонець Сташинського закінчив свою промову проханням не вважати підсудного вбивником а лише помічником справжніх вбивників, які сидять не на цій судовій залі, а в Москві. Він не ставить жодного внеску щодо висоти кари для Сташинського, а просить лише зарахувати його час слідчого ув'язнення.

"Ісля промови адвоката суд дав ще останнє слово сташинському, в якому він ще раз признався до вини, заявляючи, що своїм признанням ся він рівночасно висловив каяття. Він просить суд бути для нього милосердним.

Після цього президент сенату др. Ягус подав до відома що присуд буде оголошений у п'ятницю, 19 жовтня ц.р., о год. 9-ій ранку.

Присуд на Б. Сташинського, як теж обширний зміст промов прокурорів і адвокатів буде поданий на сторінках "Шляху Перемоги".

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

В неділю, 14.10., у свято Покрови, в українській православній церкві в Карльсруге була відправлена Служба Божа і панахида за всіх, хто віддав своє життя за Україну. Відправляв протоєрей Луговенко. "Під час Богослужень поіменно згадувано забитих за Україну С.Петлюру, С.Коновальця, і С.Бандеру. У своїй глибокозмістовній проповіді протоєрей Луговенко зазначив між іншим, що судовий процес у Карльсруге виявляє світові, в якому важкому поневоленні перебуває Україна.

В понеділок, 15.10., точно в третю річницю смерті Степана Бандери, була відправлена в 13-ій годині в каплиці при церкві св. Степана в Карльсруге панахида за душу сл.п.Провідника.Правили о.шамбелян Турковид і о.Марторель.

На Богослуженнях і панахидах була присутня дочка Провідника Наталя Бандера, представники ЗЧ ОУН, українські учасники процесу, адвокати Родини С.Бандери, місцеві українці та деякі чужинецькі журналісти.

ВИРОК СУДУ В КАРЛЬСРУГЕ
/За "Шляхом Перемоги" від 21.10.62/

19 жовтня 1962р. о год. 9-ій ранку Третій Карний Сенат Союзної Німецької Республіки в Карльсруге який судив московського вбивцю Богдана Сташинського оголосив свій вирок: СТАШИНСЬКОГО ЗАСУДЖЕНО НА 8 /ВІСІМ/ РОКІВ ВАЖКОЇ ТЮРМИ ЗА ДОПОМОГУ У ВИКОНАННІ ВБИВСТВ.

Відчитуючи мотиви засуду голова суду др. Ягуш довше зупинився на історії українського народу та його боротьби за культурне і політичне самовизволення. Він вказав на криваві фази боротьби поміж різними національностями на території України: українцями поляками і москалями, але рівночасно підкреслив, що український народ є господарем на своїй землі - автохтоном. Вказуючи на боротьбу українського народу, яка "деколи набувала форми відкритої війни, а часами партизанських боїв", др. Ягуш ствердив, що ця боротьба триває досі.

Характеризуючи вбивцю Сташинського, голова суду ствердив, що на нього можна впливати і що советський уряд з'єднав собі його, як шпигуна й ренегата. Торкаючися метод політичних мордів, др. Ягуш вказав на злочинні методи і вбивства, якими користувалися гітлерівські головачі.

Довше зупинився голова суду на теперішніх обставинах у Советському Союзі, згадав про XXII з'їзд московської комуністичної партії, на якому було вирішено, що повинна панувати соціалістична законність. АЛЕ - підкреслив др. Ягуш - МОЖНА СТВЕРДИТИ, ЩО ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ТЕРОР ІСНУЄ ДАЛІ. Тепер минули ті часи, коли КГБ мордувало наліво і направо всіх, кого хотіло, - ТЕПЕР МОРДИ ВІДБУВАЮТЬСЯ ЗА ШЛЯХОМ, ВИПРАЦЮВАНИМ СОВЕТСЬКИМ УРЯДОМ.

Говорячи про сл. пам. Степана Бандеру, голова суду ствердив, що він був ПРОВІДНИКОМ ВЕЛИКОЇ І АКТИВНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ГРУПИ - ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ. Покійний Ребет був, за словами др. Ягуша, політично-ідеологічним головою однієї політичної групи.

У мотивації присуду голова суду підкреслив, що вбивця Сташинський мав важливі урядові доручення /уряду в Москві - прим. наша/ та, що він під час слідства подав західнонімецьким чинникам "дуже компромітуючі подробиці" стосовно уряду в Москві. При цьому він звернув увагу на той факт, що після виконання атентатів, большевицький уряд ужив методу, яка відповідає прислів'ю "Тримайте злодія !"

Цитуючи відповідні параграфи німецького закону, голова суду в Карльсруге ствердив, що Сташинський є помічником в убивствах, бо морди були заплановані, опрацьовані і наказані большевицьким урядом.

Кара для Сташинського є правосильна, від неї немає жадного відклику і убивця мусить сидіти в тюрмі. Сташинському зараховано до його кари час слідчого арешту.